

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w sprawie **F. R.**
o czyn z art. 56 § 1 k.k.s., art. 299 § 1 k.k. i inne
na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 15 kwietnia 2025 r.
wniosku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 18 marca 2025 r., sygn. IV K 215/24
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

**uwzględnić wniosek i sprawę przekazać do rozpoznania
Sądowi Okręgowemu w Kaliszu.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Okręgowego z Gdańsku z dnia 18 marca 2025 r., sygn. akt IV K 215/24, na podstawie art. 37 k.p.k., zwrócono się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu tej decyzji wskazano, iż z opinii biegłego wynika, że oskarżony F. R. , ze względu na stan zdrowia, nie jest zdolny do udziału w postępowaniu przed

Sądem Okręgowym w Gdańsku. Jednocześnie biegła wskazała, że ze względu na dysfunkcję neuromotoryczną istnieje możliwość osobistego stawiennictwa oskarżonego (w asyście opiekuna) przed sądem zlokalizowanym w bliskiej odległości od jego miejsca zamieszkania – to jest przed Sądem Okręgowym w Kaliszu. Tym samym wskazano, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy uznał co następuje.

Wniosek Sądu Okręgowego w Gdańsku zasługuje na uwzględnienie.

Określona w art. 37 k.p.k. instytucja stanowi wyjątek od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy, zatem jej zastosowanie powinno mieć miejsce jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy, związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać w aspekcie zewnętrznym przekonanie – chociażby mylne – o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności, mieszczących się w pojęciu "dobro wymiaru sprawiedliwości", użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym przypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w dotychczasowym sądzie. W orzecznictwie podkreśla się, że jeżeli ustalony i potwierdzony zły stan zdrowia oskarżonego w ogóle wyklucza możliwość jego uczestnictwa w procesie przed sądem miejscowo właściwym, odległym od miejsca zamieszkania oskarżonego, bądź ocena tego stanu zdrowia nie jest aż tak kategoryczna, ale kondycja zdrowotna znacznie utrudnia jego obecność na rozprawie w tym sądzie, ze względu na narażanie zdrowia i życia tego oskarżonego na poważne niebezpieczeństwo, to wówczas „dobro wymiaru sprawiedliwości” wymaga, aby sprawę przekazać do sądu miejsca zamieszkania oskarżonego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 kwietnia 2021 r., IV

KO 41/21, LEX nr 3229495; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626; z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1625).

Podzielając argumentację sądu wnioskującego – zasadne stało się przekazanie sprawy F. R. Sądowi Okręgowemu w Kaliszu.

Sąd Najwyższy mając na uwadze powyższe orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[a.ł.]